

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **M. M.**, narozen X,
státní příslušnost Uzbekistán,
trvale bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2023, č. j. CPR-9205-7/ČJ-2023-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2023, č. j. CPR-9205-7/ČJ-2023-930310-V236. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

930310-V236, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 1. 2023, č. j. KRPU-20579-18/ČJ-2023-040022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. Současně byl v souladu s § 118 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoven počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie), a stanovena doba k vycestování z území států Evropské unie (do 60 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.)

2. Žalobce se dále domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobce namítal, že v předmětné věci nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností. Nebyly dle jeho názoru rovněž zjištěny v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je ukládána povinnost. Žalobce trval na tom, že byly zjištěny všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale že správní orgány opomněly zjišťovat i okolnosti svědčící v jeho prospěch. Dále žalobce namítal, že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správních orgánů týkala.
4. Žalobce vyjádřil své přesvědčení, že rozhodnutí správních orgánů je nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření, a to jak ve vztahu k formě uloženého opatření, tak i k délce správního vyhoštění. Délka trvání správního vyhoštění byla dle žalobce stanovena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje zásadám proporcionality a právní jistoty. Žalobce zdůraznil, že plně spolupracoval se správními orgány, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech nelegálního pobytu. Žalobce trval na tom, že správní orgány měly umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. Poukázal na zásadní stigma, které na cizinci ulpívá v případě uložení správního vyhoštění, a na problémy, které mu s uložením vyhoštění vznikají. Trval na tom, že uložená délka správního vyhoštění byla nepřiměřená okolnostem daného případu, když několikadenní neoprávněný pobyt v ČR neodpovídá dvouletému vyhoštění. Právě délka, po kterou byl žalobce omezen na svobodě pohybu, je zásadní žalobní námitkou.
5. Žalobce poukázal na skutečnost, že dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Při posuzování přiměřenosti správního vyhoštění má správní orgán dle žalobce postupovat v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců a má zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby a intenzitu vazby ke státu jeho posledního bydliště. Správní orgán prvního stupně sice tato hlediska v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, ale ve vztahu k danému případu je nijak neaplikoval a s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce se nijak nevypořádal.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobce připustil, že je sice zdrav a mladý, tudíž vyhoštění přežije, ale vyhoštěním mu zaniká oprávnění pobývat i v jiných státech EU a je mu omezena svoboda i ve státech, kde se protiprávního jednání nedopustil. Pokud správní orgány zdůvodnily přiměřenost rozhodnutí toliko skutečností, že žalobce má na území domovské vlasti zázemí, pak je dle žalobce jejich rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
7. Žalobce zdůraznil, že správní orgány měly informace pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí, minimálně ty, které se vztahovaly k soukromému životu žalobce, avšak tyto nebyly při rozhodnutí zohledněny. Žalobce poukázal na svou dosavadní bezúhonnost, když se jednalo o excesivní chování a na svou spolupráci se správním orgánem a měl za to, že tyto skutečnosti měly být při délce správního vyhoštění zohledněny.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah spisového materiálu.

Jednání soudu

9. Soud nařídil ve věci ústní jednání na den 9. 8. 2023. Oba účastníci se k nařízenému jednání omluvili a souhlasili s jednáním bez jejich přítomnosti.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu spisu zjistil soud následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
12. Dne 26. 1. 2023 byl žalobce za hranicemi ČR na území Spolkové republiky Německo kontrolován a zadržen policisty tohoto státu. Bylo zjištěno, že žalobci skončila platnost schengenského víza dne 9. 9. 2021, uděleného na 34 dnů, a od tohoto data jiným pobytovým oprávněním nedisponoval. Pouze dne 29. 9. 2021 podal na území Polské republiky žádost o přechodný pobyt, která byla polskými správními orgány dne 13. 12. 2021 zamítnuta.
13. Oznámením ze dne 27. 1. 2023, doručeným žalobci téhož dne, bylo správním orgánem prvního stupně zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z přechodného pobytu na území ČR, neboť žalobce minimálně dne 26. 1. 2023 pobýval na území ČR neoprávněně, když k pobytu neměl platné oprávnění. Dalším šetřením správních orgánů bylo zjištěno, že žalobce pobýval prokazatelně na území ČR i dne 24. 12. 2021, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR v Praze – Smíchově.
14. Žalobce byl dne 27. 1. 2023 vyslechnut jako účastník řízení. Ve své výpovědi uvedl, že je svobodný, jeho vztah k domovské zemi, stejně jako politická situace v ní, jsou v pořádku. V Uzbekistánu má matku, otce a bratry a jejich rodinné vztahy jsou dobré. Rodina vlastní dům, pozemky, hospodářská zvířata. Naproti tomu v ČR ani jiném členském státě EU se žádní jeho příbuzní, či osoby, k nimž má citový vztah, nezdržují, žalobce zde nemá žádné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ekonomické, společenské ani kulturní vazby; nemá v úmyslu v některé ze zemí EU žádat o azyl. Svou zemi opustil dne 6. 8. 2021 v úmyslu pracovat jako student v Německu. Zaměstnan však nikde nebyl, v Německu byl asi 20 dnů, potom odcestoval do Polska a asi 2x pobýval na území ČR, poprvé asi na 10 dnů, a poté 3 dny před svým zadržením. Připustil, že nebyl držitelem platného povolení k pobytu, které by jej opravňovalo pobývat v schengenském prostoru déle než 90 dnů, přičemž nečinil žádné kroky k tomu, aby svůj neoprávněný pobyt ukončil. Přestože tvrdil, že mu nebyla známa skutečnost, že jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu na území Polské republiky byla zamítnuta, byl si vědom skutečnosti, že v schengenském prostoru a na území ČR pobývá neoprávněně.

15. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2023, ev. č. X, nebyly u žalobce shledány důvody, které by znemožňovaly jeho vycestování do republiky Uzbekistán, a jeho vycestování je tudíž možné.
16. Správní orgán prvního stupně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění vydal, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti němuž podal žalobce odvolání, obsahující shodné argumenty, jaké uplatnil následně v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. V posuzovaném případě dospěl soud k závěru, že správní orgány správně posoudily zjištěné skutečnosti týkající se neoprávněného pobytu na území ČR žalobcem a dospěly ke správnému závěru, že jsou u žalobce splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný shrnuli skutková zjištění, že žalobce „*pobýval na území schengenského prostoru ode dne 10. 9. 2021 do dne 26. 1. 2023 (vyjma doby ode dne 29. 9. 2021 do dne 13. 12. 2021, kdy pobýval na území Polska jako žadatel o přechodný pobyt) bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a na území České republiky prokazatelně pobýval bez platného oprávnění k pobytu nejméně dne 26. 01. 2023 (do sepsaného protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl 3 dny) a nejméně dne 24. 12. 2022 – záznam v informačním systému PČR o kontrole účastníka řízení (do sepsaného protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že pobýval na území ČR týden a půl) bez platného oprávnění k pobytu, což není zanedbatelná doba neoprávněného pobytu na území schengenského prostoru, kterého je ČR součástí.*“ Tento skutkový stav žalobce nikterak nerozpíral, měl však za to, že správní orgány opomněly zjišťovat i okolnosti svědčící v jeho prospěch. Toto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tvrzení však nemá oporu v napadeném rozhodnutí. Již správní orgán prvního stupně vzal při svém rozhodnutí do úvahy skutečnost, že žalobce „*do schengenského prostoru vstoupil a pobýval v schengenském prostoru oprávněně s platným cestovním pasem a platným schengenským vízem*“ (str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný pak k této pro žalobce prospěšné okolnosti zohlednil i oprávněný pobyt žalobce na území Polska na základě jím podané žádosti o pobytové povolení, a při hodnocení stanové délky zákazu pobytu přihlédl rovněž ke skutečnosti, že žalobce ve správním řízení vypovídal jako jeho účastník. Naproti tomu nezohlednil ve prospěch žalobce to, že je bezúhonný a že svým nelegálním pobytem nezpůsobil státu ani nikomu jinému žádnou škodu. K této odvolací námitce zdůraznil, že posledně uvedené skutečnosti nic nemění na tom, že žalobce pobýval na území ČR i EU bez platného oprávnění k pobytu. Nad rámec právě uvedených skutečností žalobce žádné další, v jeho prospěch vypovídající skutečnosti, netvrdil. Námitka, že se správní orgány pominuly okolnosti svědčící ve prospěch žalobce tak byla shledána nedůvodnou.

21. Námitkou žalobce, že absentovalo konkrétní a individualizované odůvodnění délky zákazu pobytu se žalovaný zabýval na str. 9 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že správní orgán prvního stupně při stanovení této doby zvážil prokázané protiprávní jednání účastníka řízení a tuto dobu stanovil v zákonem stanoveném rozpětí. Žalovaný opakovaně zdůraznil pobyt žalobce na území ČR bez platného oprávnění k pobytu nejméně dne 26. 1. 2023 a nejméně dne 24. 12. 2022, délku pobytu žalobce na území schengenského prostoru bez platného oprávnění, a to od 10. 9. 2021 do dne 28. 9. 2021 (19 dnů), a ode dne 14. 12. 2021 do 26. 1. 2023 (více než jeden rok), protiprávní jednání žalobce, které bylo zjištěno Policií na území Německa, kdy žalobce byl předán podle mezinárodní smlouvy správnímu orgánu prvního stupně, tedy skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce nebyl řešen v důsledku jeho aktivity, vědomost žalobce o tom, že svým jednáním porušuje zákon. Následně žalovaný přihlédl ke spolupráci žalobce se správním orgánem prvního stupně, k jeho původnímu oprávněnému pobytu na území členských států EU po dobu 34 dnů a k jeho ochotě vypovídat. Po zvážení všech těchto aspektů dospěl k závěru, že stanovená doba, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území EU, tj na 2 roky, je adekvátní a nikterak se nevymyká rozhodovací praxi v obdobných případech. S tímto posouzením se soud zcela ztotožňuje. Je třeba zdůraznit, že stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvou let uložena ještě v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců. Žalovaný, jak je výše v tomto odstavci uvedeno, řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Rovněž námitku nedostatečně odůvodněné délky zákazu pobytu tak shledal soud nedůvodnou.
22. Soud rovněž neshledal důvodnou obecnou námitku žalobce, že správní orgány při posuzování přiměřenosti správního vyhoštění sice konstatovaly požadavky, stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak tato zákonná hlediska ve vztahu k danému případu neaplikovaly. Je tomu právě naopak. Správní orgán prvního stupně posuzoval skutečnosti, uváděné žalobcem, z nichž vyplynulo, že vyhoštění z území ČR, resp. z území všech států EU, bude mít na soukromý a rodinný život žalobce zcela minimální dopad, když žalobce nemá v ČR, resp. státech EU, žádné rodinné, sociální, ekonomické, pracovní či kulturní vazby, a naopak celá jeho rodina s veškerým ekonomickým zázemím žije v jeho domovské Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zemi. Poukázal dále na mladý věk žalobce a jeho dobrý zdravotní stav a konstatoval, že byť jeho rozhodnutí do soukromého života žalobce určitým způsobem zasáhne, jedná se o zásah zcela přiměřený. Žalovaný tyto závěry správního orgánu prvního stupně aproboval a ve vztahu k přiměřenosti poměřoval závažnost a druh protiprávního jednání žalobce. Konstatoval, že dotčení rodinného života žalobce je v posuzovaném případě únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří respektují právní předpisy a pobývají na území ČR v souladu se zákonem. S tímto hodnocení správních orgánů ve vztahu k přiměřenosti se soud zcela ztotožňuje. Téměř veškerá zjištění týkající se osoby žalobce vycházela z jeho tvrzení, tudíž nebyla žalobcem rozporována. Jednoznačně z nich přitom vyplývá, že žalobce neváží k území České republiky žádné rodinné či osobní vztahy a z jeho strany nedošlo ani k žádné zásadní integraci do společnosti v ČR. Žalobce pobýval na území české republiky bez pobytového oprávnění opakovaně, nedovoleně se pohyboval mezi státy EU a k pokračování tohoto protiprávního jednání mu zamezila Policie jeho zadržením. Žalobce tedy po dobu delší jednoho roku, byť věděl, že je v ČR nelegálně, vědomě v porušování povinnosti stanovené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců pokračoval. Tuto skutečnost nemůže zhojit ani obrana žalobce, že se na území ČR zdržoval poměrně krátkou dobu, byť opakovaně, a že je bezúhonný. S ohledem na délku pobytu na území EU bez platného pobytového povolení nelze považovat jednání žalobce za excesivní.

23. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány při posuzování přiměřenosti zhodnotily řádně veškeré rozhodné skutečnosti včetně osobních a rodinných poměrů žalobce a charakteru jeho protiprávního jednání a oprávněně v souladu s právními předpisy dospěly k závěru, že uložením správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
24. Vzhledem k tomu, že nebylo zjištěno, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nebylo ani důvodu, pro který by měly správní orgány přistoupit k aplikaci ust. § 50a odst. 2 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců a vydat toliko rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států EU.
25. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. srpna 2023

Mgr. Lenka Havlíčková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.